

אצבע על הדופק

ד"ר פיית' גולדברג, מנהלת רפואית באבן העזר

להימצא בזיכרוננו של אלוהים

"להיות אנושי משמעו להימצא בזיכרוננו של אלוהים. אלוהים שומר על בני האדם, מכיר אותם באינטימיות וזוכר אותם". ג'ון סווינטון - דמנציה, לחיות בזיכרונותיו של אלוהים.

דבר שאני נהנית בעבודתי כרופאה בבית אבן העזר הוא החופש להתפלל עם הדיירים. בימי חמישי בבוקר, האחות הראשית שלנו, קריסטין, ואני עורכים "ביקור בית" אצל כל אחד מהדיירים. אנו דופקים על דלתם ומשוחחים איתם מספר דקות על בעיותיהם הרפואיות, המשפחה, איך להכין קפה ערבי טוב או פשטידות תפוחים. אך כמה מהדיירים שלנו אינם מסוגלים לנהל שיחה, הזיכרון שלהם לשפה נשחק עם השני - הם סובלים דמנציה או מחלת אלצהיימר.

טינה כמעט ולא החמיצה אסיפת תפילה באמצע השבוע או אסיפה בשבת במשך כל השנים בהם היא השתתפה בנאמנות באסיפות קהילת בית-חסדא בחיפה. עכשיו היא כבר לא מסוגלת לתקשר באנגלית. שפת האם שלה, היא בעברית - שפת הארץ שהיא אימצה. טינה זקוקה לעזרה בהאכלה, רחצה והלבשה; היא שכחה כיצד ללכת ובמהלך רוב שעות היום היא יושבת בכיסא גלגלים. זוהי הזכות שלנו להתפלל עבורה בימי חמישי בבוקר.

טינה נולדה למשפחה יהודייה בשנת 1924 שחיה בברלין. משפחה עברה לאנגליה מיד לאחר שהיטלר עלה לשלטון, בטרם פרוץ מלחמת העולם ה-2. ההורים שלה אל היו יהודים דתיים והשתדלו להסתיר את זהותם היהודית. טינה ואחיה הבוגר נשלחו לבית ספר משיחי בלונדון, שם הם למדו על ישוע. ההורים שלה לא התנגדו לבקשתה להיטבל בכנסייה האנגליקנית. כבר כנערה, האמת אותה למדה על המשיח, הפכה להיות אמונה אישית וחיה.

אחרי שלמדה סיעוד, טינה הקדישה שלוש שנים להכשרה אינטנסיבית בכתובים. היא המשיכה לעבוד כאחות כללית עד שאלוהים קרא אותה לישראל. היא הצטרפה למיסיון הרפואי שהיה ממוקם בחיפה, והיא הייתה פעילה במרפאה וכן בקרב הקהילה. טינה היא אחד המייסדים של יידי בית אבן העזר. אני מכירה את טינה מעל עשרים שנה. שתינו באנו מאנגליה ובעבר נהנינו לשתות יחד כוס תה הגון ולאכול לחמניות עם הרבה ריבת פטל וקצפת. במשך שנים רבות היא התפללה בנאמנות עבור משפחתנו.

טינה מעולם לא נישאה ולא הייתה לה משפחה בישראל. בית אבן העזר והקילה מהווים משפחה עבורה. יש לנו את הזכות וגם את האחריות לדאוג לה, כפי שהיא דאגה לרבים אחרים. למספר מהדיירים שלנו פשוט אין משפחה שדואגת להם, - חלקם ננטשו על ידי ילדיהם בגלל אמונתם במשיח ישוע, אחרים הינם ניצולי שואה או עולים חדשים ממשפחות בעלות הכנסה נמוכה.

חייה של טינה היו מלאים בחברויות, שירות ותפילה. אני מאמינה שכעת, בחולשתה, וככל שהבורא שלה בוחר לתת לה שנות חיים, היא ממשיכה למלא את ייעודה כילדה שלו.

לחם ודגים - דברי הגות גיוני חורי, מנכ"ל בית האבות

מצוות 'כַּבֵּד אֶת-אָבִיךָ, וְאֶת-אִמְךָ' (שמות כ 11א) היא הבסיס לחזון שלנו כאן בבית אבות אבן העזר. פולוס מזכיר את המצווה הזו למאמינים באפסוס (ו 2-1).

כיבוד ההורים מתחיל מילדות והוא מתבטא קודם כל בהתנהגות שמבטאת הכרה בסמכותם. יחד עם זאת, כיבוד הורים לא מתבטא רק במה שאנו אומרים, אלא במה שאנו עושים בפועל עבורם. במובנים רבים, כיבוד ההורים הינו תובעני והוא איננו "כיבוד קל". עומק אהבתנו להורינו מתבטא במידה שאנו מוכנים להקריב עבורם (מבחינת מאמץ, זמן, דאגה וכסף).

פולוס מזכיר לטימותיאוס (טמ"א ה 3-4), שהדאגה להורים היא קודם כל של הילדים והנכדים - לא של החברה, לא של הקהילה וגם לא של בית אבות זה או אחר. מאחר שזה לא קל, פולוס כותב שעליהם ללמוד לעשות חסד עם ביתם הם ולהשיב גמול להוריהם.

גם הפרושים היו צריכים ללמוד זאת, מאחר שהם הפרו את קדושת מצוות כיבוד ההורים לטובת קדושת הכיס שלהם (מתי טו 6-4). אבל ככל שאנו אוהבים ומכבדים את הורינו, לא תמיד נוכל להעניק להם בעצמנו את הטוב ביותר. אהבה וכבוד אינם יכולים להוות תחליף לטיפול מקצועי. כאן נכנסים לתמונה האיברים המקצועיים בגוף שיכולים להעניק את הטיפול המקצועי והמסור, ושעושים זאת כאילו ההורים שלנו, הם ההורים שלהם! המופת הגדול ביותר לדאגה להורים הוא של צוואתו של האדון ישוע על הצלב: יוחנן יט 25-27: על-יד צלב ישוע עמדו אמו ואחות אמו, מרים אשת קלופה ומרים המגדלית. 26 כשראה ישוע את אמו ואת התלמיד האהוב עליו עומד לידה, אמר לאמו: "אשה, הנה בנך". 27 לאחר מכן אמר לתלמיד: "הנה אמך". מאותה שעה אסף אותה התלמיד לביתו. למרות שלאדון היו קרובי משפחה בבשר, הוא הפקיד את אמו דווקא בידיו של יוחנן. למה? מפני שהוא היה האדם הנכון - מסוגל, במקום הנכון - זמין (לרגלי הצלב) ועם הלב הנכון - אהבה!

מה חדש?

כריסטי ליוינגסטון, מזכירת בית האבות

חייהם של הדיירים והעובדים בבית האבות מאוד מעורים זה בזה. דיירים רבים גרים בבית הזה שנים רבות ומתייחסים אליו כביתם, במיוחד אלה שאין להם משפחה. גם כמה מהעובדים נמצאים פה כבר הרבה שנים ולמדו להכיר היטב את הדיירים. גם אנשי צוות או

מתנדבים חדשים מהר מאוד מרגישים שהם חלק ממשפחת אבן העזר. התרגלנו האחד לשני, והקשר שנוצא הוא הרבה מעבר לקשר שבין מטפלים ומטופלים. זוהי הסיבה שאנשי צוות ומתנדבים לשעבר תמיד אוהבים לחזור ולבקר את הדיירים בכל הזדמנות. זוהי קהילה שיש לה דברים משותפים רבים; דבר אלוהים, תפילות, עדויות, אהבה, טיפול, ולהעניק לאחרים מעל ומעבר.

בכל פעם שאחד מהדיירים הולך להיות עם האדון, עבורנו זהו אובדן של בן משפחה. בשנה שעברה נפרדנו משבעה דיירים יקרים שהלכו לביתם הנצחי. ההלוויות הן רק חלק קטן בתהליך האבל וההסתגלות של אלה שנותרו כאן. הבית מקיים אסיפת זיכרון שמאפשרים לדיירים לחלוק את סיפוריהם ורגשותיהם בנוגע לאלה שנפטרו. בהיותי חברה חדשה יחסית בצוות, למדתי הרבה מאסיפות הזיכרון האלה. כמה מהדיירים הכירו זה את זה שנים רבות עוד לפני שהם באו לגור בבית, יש להם קשרים קרובים והם הולכים לאותן הקהילות. אבל יש רמה חדשה של אחווה באדון שכולנו חווים כאן. ככל שאנו חיים יחד יותר שנים, כך קשה יותר להיפרד מחברים ותיקים: חלקנו איתם כל כך הרבה במשותף, והחלק הזה יחסר בחיינו עד שכולנו נפגש שוב במלכותו של אלוהים. עבודה עם זקנים מעמידה את המציאות של גן עדן והחיים שלאחר מוות פיזי בפרספקטיבה חדשה וברורה מאוד. לראות איך הדיירים משבחים את אלוהים, סומכים עליו ורוצים להיות אתו, גורם לנו עידוד רב. מילותיו של ישעיהו (מו 4), "ועד-זקנה אני הוא, ועד-שיבה אני אסבל; אני עשיתי ואני אשא, ואני אסבל ואמלט" - הן בעלות משמעות אמיתית יומיומית בבית אבן העזר!